

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2Dnia 5 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący sędzia Ewa Taberska

Sędziowie: Sławomir Jęksa

Piotr Gerke

2.1 Protokolant prot. sąd Katarzyna Szymanek

2.2

przy udziale prokuratora Beaty Trawczyńskiej z Prokuratury Rejonowej Poznań - Nowe Miasto w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2020r.

sprawy M. Ł.

oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. § 1 k.k. i inne

apelacji oskarżonego i jego obrońcy

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 4 czerwca 2020r. sygn. akt III K 1177/19

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) oskarżonego M. Ł. uznaje za winnego tego, że w dniu 8 lipca 2019 roku w P., będąc uprzednio skazanym m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto w Poznaniu z dnia 15 lutego 2017 roku, sygn. akt III K 1101/16 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i 1 roku ograniczenia wolności, którą to karę pozbawienia wolności odbył w okresie od 3 czerwca 2017 roku do 30 listopada 2017 roku, po odbyciu sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości kary pozbawienia wolności orzeczonej wyżej wskazanym wyrokiem, pobił M. J. w ten sposób, że dwukrotnie kopnął go obutą nogą w okolice prawego oka i uderzył dwukrotnie pięścią w prawe oko, co spowodowało złamanie dolnej ściany oczodołu prawego i naruszyło czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres dłuższy niż dni 7, **tj. za winnego przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.** i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

b) przyjmuje, że orzeczenie zawarte w punkcie II odnosi się do kary wymierzonej przez Sąd Okręgowy.

2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. B. kwotę 516,60 złotych z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

4. Zwalnia oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze i wymierza mu opłatę za obie instancje w kwocie 400 złotych.

Piotr Gerke Ewa Taberska Sławomir Jęksa

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 689/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 4 czerwca 2020 r., sygn. akt III K 1177/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

X		XXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXX
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
XXX	XXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXX	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
XXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
XXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
13. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	<p>Zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych podniesione zarówno przez oskarżonego w apelacji własnej, jak i w apelacji obrońcy są zasadniczo tożsame i prowadzą do zbieżnych wniosków.</p> <p>Skarżący zarzucili Sądowi I instancji popełnienie błędu w ustaleniach faktycznych (będącego konsekwencją błędnej oceny dowodów), przyjętych za podstawę</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

wyroku, poprzez przyjęcie, że:

a) oskarżony M. Ł. wypełnił znamiona czynu z art. 280 § 1 k.k., tj. usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia saszetki należącej do pokrzywdzonego M. J., podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika jedynie, że pokrzywdzony posiadał taką saszetkę, a nie natomiast, że oskarżony próbował ją pokrzywdzonemu odebrać i jednocześnie, że oparcie się w tym zakresie przez Sąd I instancji jedynie na zeznaniach pokrzywdzonego M. J., pomimo że wielokrotnie opisywał on przebieg zdarzenia w sposób znacznie rozbieżny, zgodnie z którym zaatakować miało go dwóch napastników, w tym pokrzywdzony

opisał
szczegółowo
wygląd i
zachowanie
drugiego z
rzekomych
napastników,
podczas gdy z
nagrań
monitoringu
jednoznacznie
wynika, że na
miejscu
zdarzenia
zarejestrowany
został jedynie
M. Ł., a
nadto wersja
pokrzywdzonego,
jakoby
oskarżony
działał w celu
dokonania
zaboru nie
została
potwierdzona
żadnym innym
przeprowadzonym
w sprawie
dowodem,

b) przyjęcie,
że oskarżony
M. Ł. wypełnił
znamiona czynu
z art. 280§ 1
k.k., tj. usiłował
dokonać zaboru
w celu
przywłaszczenia
saszetki
należącej do
pokrzywdzonego
M. J. i błędne
wnioskowanie,
że okoliczność
ta jako zbieżna
z zeznaniami
pokrzywdzonego
wynika z

dowodu w postaci nagrań z monitoringu, podczas gdy na nagraniach tych nie widać przebiegu zdarzenia objętego niniejszym postępowaniem.

Nadto obrońca oskarżonego podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania w postaci art. 5 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i nierozstrzygnięcie istotnych wątpliwości powstałych w toku przeprowadzonego postępowania na korzyść oskarżonego M. Ł., pomimo, iż z zeznań pokrzywdzonego wynikały znaczne rozbieżności, zarówno co do ilości napastników, jak i przebiegu zdarzenia, w szczególności, że wersja wydarzeń przedstawiona przez pokrzywdzonego, jakoby oskarżony

	<p>działał w celu dokonania zaboru saszetki nie została potwierdzona żadnym innym dowodem, a zatem Sąd I instancji, pomimo zaistnienia istotnych wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego, oparł się jedynie na zeznaniach pokrzywdzonego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Po pierwsze wskazać należy, iż zgodnie ze wskazaniami wynikającymi z art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., to na sądzie orzekającym spoczywa obowiązek oparcia ustaleń faktycznych na całokształcie materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy</p>			

głównej, przy
czym ten Sąd
ma mieć na
względzie
wszystkie
okoliczności
istotne dla
sprawy i dążyć
do ich
całkowitego
wyjaśnienia i w
związku z tym
w taki sposób
prowadzić
postępowanie
oraz – zgodnie
z wymogiem art.
424 § 1 k.p.k.–
na Sądzie
orzekającym
spoczywa
obowiązek
dokonania –
zgodnie z zasadą
swobodnej
oceny dowodów
– pełnej analizy
i oceny
zgromadzonego
i
przeprowadzonego
materiału
dowodowego,
która winna
być zgodna z
zasadami wiedzy
i doświadczenia
życiowego oraz
nie zawierać
błędów
faktycznych ani
logicznych, a
przede
wszystkim
wynikać z
kompleksowej,
wnikliwej i
krytycznej
analizy
ujawnionego

materiału
dowodowego.

Jednym z
podstawowych
obowiązków
Sądu
orzekającego, od
którego zależy
prawidłowość
rozstrzygnięcia
sprawy jest
zatem
przeprowadzenie
tego
postępowania
nie tylko zgodnie
z przepisami
proceduralnymi
ale również do
przeprowadzenia
z urzędu
wszelkich
dowodów
potrzebnych do
ustalenia
okoliczności
istotnych dla
rozstrzygnięcia o
winie osoby
oskarżonej.
Drugi obowiązek
sprowadza się
natomiast do
prawidłowej
oceny
całokształtu
okoliczności
ujawnionych w
toku rozprawy
głównej, a więc
poza zasięgiem
rozważań Sądu
nie mogą
pozostać
dowody istotne
dla
rozstrzygnięcia
kwestii
sprawstwa i winy

oskarżonego lub ich braku, oceny prawnej jego czynu.

Sąd Okręgowy po zapoznaniu się z aktami niniejszej sprawy, uzasadnieniem zaskarżonego wyroku oraz treścią wniesionych apelacji podnosi, iż Sąd Rejonowy przypisując M. Ł.występek z art. 280 § 1 k.k. dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, będącego wynikiem nieprawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy zauważa, że Sąd meriti nadał niewłaściwe znaczenie zeznaniom pokrzywdzonego M. J., które były w dużym stopniu niejednoznaczne w zakresie przebiegu zdarzenia, a także stały w sprzeczności chociażby z

treścią nagrania z monitoringu.

Słusznie obrońca oskarżonego zauważa, że w swoich zeznaniach pokrzywdzony twierdził, że nie był pijany (k. 2), natomiast w nagraniu widać, że pokrzywdzony zatacza się (godz. ok. 03:03:40), co raczej świadczyłoby o jednak jego upojeniu alkoholowym w trakcie zdarzenia. Choćby już więc zatem w tym zakresie zeznania pokrzywdzonego nie w pełni zasługiwały na przymiot wiarygodności. Samo natomiast posiadanie saszetki przez pokrzywdzonego nie było kwestią w niniejszej sprawie sporną. To, że pokrzywdzony saszetkę posiadał zostało przyznane przez oskarżonego, potwierdzone przez pokrzywdzonego,

jak również
wynikało z
nagrania
monitoringu.
Samo jednakże
posiadanie
saszetki przez
pokrzywdzonego
nie jest zdaniem
Sądu
Okręgowego
jednoznaczne z
tym, że
oskarżony
próbował
pokrzywdzonego
tej saszetki
pozbawić. W
tym zakresie
wnioski Sądu
Rejonowego były
zdecydowanie
zbyt daleko
idące, bowiem
nie zostały
potwierdzone
żadnym
dowodem poza
właśnie
zeznaniem
pokrzywdzonego,
które w ww.
zakresie nie
zasługują w
ocenie Sądu
II instancji na
wiarę.

Trudno również
uznać, jak to w
zasadzie
dowolnie uczynił
Sąd Rejonowy,
że zabezpieczone
nagrania
monitoringu
pozwoliły na
jednoznaczne
określenie
przebiegu

zdarzenia i są
zbieżne z wersją
pokrzywdzonego.
Sąd Rejonowy
co prawda
spozstrzegł, że
wersja
pokrzywdzonego
w zakresie ilości
uczestniczących
w zajściu osób
(2) nie znajduje
odzwierciedlenia
w nagraniu, co
Sąd
usprawiedliwił
stanem upojenia
alkoholowego
pokrzywdzonego
w chwili
zdarzenia,
ewentualnie
dynamicznym
przebiegiem
zdarzenia.
Słusznie
obrońca
oskarżonego
zauważył, że
takiego
założenia Sądu
nie czyni już
jednak w
zakresie
twierdzeń
pokrzywdzonego
co do
okoliczności
wyrwania mu
przez
oskarżonego
saszetki. Z
wiarygodnego
dowodu w
postaci nagrania
z monitoringu
wynika jedynie,
że
pokrzywdzony
miał wówczas

przy sobie
saszetkę, co
zresztą jak już
wyżej wskazano
nie było kwestią
w niniejszej
sprawie sporną.
Na nagraniach
nie został
jednakże
zarejestrowany
przebieg
zdarzenia
objętego
postępowaniem,
a na pewno nie
wynika z niego,
że oskarżony
próbował
pokrzywdzonemu
przedmiotową
saszetkę zabrać.
W tym więc
zakresie również
ocena dowodu w
postaci nagrania
z monitoringu
dokonana przez
Sąd Rejonowy,
w konsekwencji
wnioski z niej
płynące nie
mogą zostać
zaakceptowane.

Na marginesie,
Sąd Rejonowy
w uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku przy
ocenie zeznań
pokrzywdzonego
pisze o
„drobnych
nieścisłościach”
w ich treści,
które to zdaniem
Sądu nie
umniejszają
wartości jego

zeznań, podczas
gdy zdaniem
Sądu
okręgowego
nieścisłości te
były zasadniczo
duże. Na
przykład w
pierwszych
zecznych
pokrzywdzony
nie wspominał
w ogóle o
zaborze mu
czerwonej czapki
z daszkiem (k.
2-3), w
następnych
zeczaniach
twierdził, że
jeden z
mężczyzn, który
go bił a później
gonił zabrał mu
czerwoną czapkę
z daszkiem (k.
18v.). Z kolei
w zeczaniach
złożonych przed
sądem wskazał,
że nie miał
pewności czy
sprawca zabrał
mu czapkę, a
jedynie było to
przypuszczenie
(k. 169).
Również i
powyższe
świadczy o tym,
że Sąd Rejonowy
ocenił dowód z
zeczani
pokrzywdzonego
wybiórczo.

Rację mają co
do zasady
apelujący, że
materiał

dowodowy
zgromadzony w
niniejszej
sprawie
potwierdził
jedynie
sprawstwo
oskarżonego w
zakresie czynu z
art 157 § 1 k.k.,
co do którego
oskarżony
przyznał się w
trakcie
pierwszego
przesłuchania, a
także wprost w
wywiedzionym
przez niego
środku
zaskarżenia.
Istotnie również,
jak podnosi
obrońca, wersja
wydarzeń
przedstawiona
przez
oskarżonego
znalazła
odzwierciedlenie
w opinii biegłego
sądowego
określającej
uszkodzenia
ciała
pokrzywdzonego.

Przypisanie więc
przez Sąd I
instancji
oskarżonemu w
zaskarżonym
wyroku czynu z
art. 13 § 1 k.k. w
zw. z art. 280 §
1 k.k. i uznanie
go winnym tego
czynu wynikało
zatem w ocenie
Sądu

Odwoławczego z niewłaściwej oceny dowodów, tj. zeznań pokrzywdzonego M. J., nagrania z monitoringu i w konsekwencji dokonania przez Sąd I instancji wadliwych ustaleń faktycznych. Stan dowodowy sprawy nie pozwalał bowiem jednoznacznie na przypisanie oskarżonemu czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w postaci usiłowania dokonania zaboru saszetki pokrzywdzonego w celu jej przywłaszczenia. Brak było bowiem w niniejszej sprawie dowodów, które pozwoliłyby na pełną realizację zasady prawdy materialnej (por. art. 2 § 2 k.p.k.) w ww. zakresie. Jeśli bowiem dostępne i ocenione zgodnie z art. 7 k.p.k. dowody nie dały podstaw do uznania, że sprawstwo i wina

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. zostały udowodnione ponad wszelką wątpliwość w ww. zakresie, to tym samym sąd orzekający winien zastosować regułę in dubio pro reo (por. 5 §2 k.p.k.), czego w niniejszej sprawie nie uczynił.

Konieczna więc była zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w zaskarżonym wyroku sformułowania, iż oskarżony „usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia saszetki pokrzywdzonego, działając na szkodę M. J., ale zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego” oraz w konsekwencji wyeliminowanie zarówno z kwalifikacji prawnej, jak i

podstawy
skazania art. 13
§ 2 k.k. w zw.
z art. 280 §
1 k.k. Kwestia
natomiast
pobicia w dniu
8 lipca 2019
r. M. J. przez
oskarżonego, w
ten sposób,
że dwukrotnie
kopnął go obutą
nogą w okolice
prawego oka i
uderzył
dwukrotnie
pięcią w prawie
oko, co
spowodowało
złamanie dolnej
ściany oczodołu
prawego i
naruszyło
czynności
narządów ciała
pokrzywdzonego
na okres dłuższy
niż 7 dni, tj.
winy i sprawstwa
oskarżonego w
zakresie czynu z
art. 157 § 1
k.k. nie tylko
nie była
kwestionowana
przez
apelujących i
ale też nie
budziła żadnych
zastrzeżeń Sądu
Okręgowego. Z
kolei kwestia
działania
oskarżonego w
warunkach
multirecydywy
oraz
wymierzonej
oskarżonemu na

<p>nowo kary zostanie przedstawiona poniżej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu art. 280 § 1 k.k. oraz wyeliminowanie z podstawy skazania art. 64 § 2 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary za czyn z art. 157 § 1 k.k., co do którego oskarżony się przyznał, w dolnych granicach ustawowego zagrożenia;</p> <p>Ewentualny wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. oraz wyeliminowanie z podstawy skazania art. 64 § 2 k.k. był zasadny z powodów opisanych w punktach 3. 1 i 2 tabeli.</p> <p>Jednocześnie brak było podstaw do uchylenia wyroku i przekazania Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>			
Lp.	Zarzut		
2	<p>Obraza prawa materialnego, tj. art. 64 § 2 k.k. przez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że oskarżony dopuścił się czynu zabronionego objętego niniejszym postępowaniem, będąc uprzednio skazanym na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

podstawie
dwóch wyroków
na kary w
wymiarze po 6
miesiący
pozbawienia
wolności, po
odbyciu co
najmniej roku
kary
pozbawienia
wolności, działając
w warunkach
tzw.
multirecydywy,
podczas gdy
jak wynika z
karty karnej
dotyczącej
oskarżonego,
kara
pozbawienia
wolności
wynikająca z
wyroku Sądu
Rejonowego
Poznań- Nowe
Miasto i Wilda,
Wydział III
Karny (sygn. akt
III K 1101/16)
wykonana
została w okresie
od dnia 5
czerwca 2017 r.
do dnia 30
listopada 2017
r., a zatem
oskarżony nie
odbył łącznie
roku
pozbawienia
wolności, nie
zaszły więc
przesłanki do
zastosowania
instytucji
multirecydywy z
art. 64 § 2
k.k. skutkującej

	obostrzeniem kary wobec oskarżonego.		
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Zarzut okazał się potrzebny, jednakże Sąd Okręgowy uznał działanie oskarżonego jedynie w warunkach art. 64 § 1 k.k. z innych powodów niż te, na które wskazuje obrońca.</p> <p>Warunkiem przyjęcia multirecydywy jest odbycie przez sprawcę łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności (Stefański R.A. (red.), Kodeks karny. Komentarz. Wyd. 5, Warszawa 2020 , Legalis el.).</p> <p>Jak wynika natomiast z treści art. 12c. w zw. z art. 80 b § 3</p>			

kodeksu karnego wykonawczego, jeżeli kara lub inny środek podlegający wykonaniu według przepisów niniejszego kodeksu są określone w tygodniach, miesiącach lub latach, przyjmuje się w postępowaniu wykonawczym, że tydzień liczy się za dni 7, miesiąc za dni 30, a rok za dni 365 i kara kończy się w dniu upływu tylu dni, ile dni wynosi jej wymiar obliczony zgodnie z art. 12 c

Kara wymierzona oskarżonemu wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda, Wydział III Karny (sygn. akt III K 550/12) za przestępstwo z art. 281 k.k. w zw. art. 283 k.k. popełnione w warunkach art. 64 §1 k.k. wykonana została w okresie od dnia 30

lipca 2013 r. do 30 stycznia 2014 r. Skoro została określona na okres 6 miesięcy, jej wykonanie nie mogło przekroczyć 180 dni. Jak natomiast wynika z informacji o wyroku z NOE-SAD (k. 142v.) kara pozbawienia wolności orzeczona także na okres 6 miesięcy(180 dni), a wynikająca z wyroku Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda, Wydział III Karny (sygn. akt III K 1101/16) za czyn popełniony w warunkach art. 64 § 1 k.k. wykonana została w okresie od dnia 3 czerwca 2017 r. do dnia 30 listopada 2017 r. i czas jej wykonania także nie mógł fizycznie przekroczyć 180 dni, niezależnie od tego w jaki sposób obliczono

wykonanie tych kar.

Oskarżony zatem nie odbył łącznie roku pozbawienia wolności, gdyż odbywając karę pozbawienia wolności z obu tych wyroków nie mógł odbyć kary roku pozbawienia wolności, tj. 365 dni, a jedynie 360 dni(2 x po 180 dni)

W realiach niniejszej sprawy nie zaszyły zatem przesłanki zastosowania wobec oskarżonego instytucji multirecydywy z art. 64 § 2 k.k., a jedynie recydywy zwykłej z art. 64 § 1 k.k. Zgodnie bowiem z art. 64 § 1 k.k. jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za

które był już
skazany, sąd
może wymierzyć
karę
przewidzianą za
przypisane
sprawcy
przestępstwo w
wysokości do
górnjej granicy
ustawowego
zagrożenia
zwiększonego o
połowę.

Dlatego też w
miejsce
przypisania
oskarżonemu M.
Ł. działania z
art. 157 § 1 k.k.
w warunkach z
art. 64 § 2 k.k.,
należało przyjąć,
że oskarżony jest
winny tego, że w
dniu w dniu 8
lipca 2019 roku
w Poznaniu,
będąc uprzednio
skazanym m.in.
wyrokiem Sądu
Rejonowego
Poznań – Nowe
Miasto _____ w
Poznaniu z dnia
15 lutego 2017
roku, sygn. akt
III K 1101/16
za przestępstwo
z art. 280 § 1 k.k.
i art. 157 § 2 k.k.
i art. 275 § 1 k.k.
i art. 276 § 1 k.k.
i art. 278 § 5 k.k.
w zw. z art. 11
§ 2 k.k. w zw. z
art. 64 § 1 k.k. na
karę 6 miesięcy
pozbawienia

wolności i 1 roku
ograniczenia
wolności, którą
to karę
pozbawienia
wolności odbył
w okresie od
3 czerwca 2017
roku do 30
listopada 2017
roku, po odbyciu
sześciu miesięcy
kary
pozbawienia
wolności i w
ciągu 5 lat
po odbyciu w
całości kary
pozbawienia
wolności
orzeczonej wyżej
wskazany
wyrokiem, pobił
M. J. w
ten sposób,
że dwukrotnie
kopnął go obutą
nogą w okolice
prawego oka i
uderzył
dwukrotnie
pięścią w prawe
oko, co
spowodowało
złamanie dolnej
ściany oczodołu
prawego i
naruszyło
czynności
narządów ciała
pokrzywdzonego
na okres dłuższy
niż dni 7, tj.
przestępstwa z
art. 157 § 1 k.k.
w zw. z art. 64 §
1 k.k. co znalazło
odzwierciedlenie
w wyroku Sądu
Okręgowego

(punkt 1 a
sentencji
wyroku).

Sąd II instancji
w zmienionym,
jak powyżej
wyroku,
wymierzył
oskarżonemu na
podstawie art.
157 § 1 kk karę 3
lat pozbawienia
wolności,
uwzględniając
stopień
społecznej
szkodliwości
jego czynu oraz
stopień winy
oskarżonego. W
konsekwencji
należało przyjąć,
że orzeczenie
zawarte w
punkcie II
zaskarżonego
wyroku odnosi
się do kary
wymierzonej
przez Sąd
Okręgowy
(punkt 1 b
sentencji
wyroku).

Wniosek

Wniosek o
zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez
wyeliminowanie
z opisu czynu
art. 13 § 1 k.k.
w zw. z art. 280
§ 1 k.k. oraz
wyeliminowanie
z podstawy

zasadny
częściowo
zasadny
niezasadny

<p>skazania art. 64 § 2 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary za czyn z art. 157 § 1 k.k., co do którego oskarżony się przyznał, w dolnych granicach ustawowego zagrożenia;</p> <p>Ewentualny wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	
<p>Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. oraz wyeliminowanie z podstawy skazania art. 64 § 2 k.k. z powodów opisanych w</p>	

<p>punktach 3. 1 i 2 tabeli.</p> <p>Jednocześnie brak było podstaw do uchylenia wyroku i przekazania Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>			
Lp.	Zarzut		
3	<p>Zarzut obrazy przepisów postępowania w postaci art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie i niepodjęcie przez Sąd I instancji czynności zmierzających do wyłączenia sędziego na żądanie sędziego, w sytuacji, gdy sędzia ten wydał wyrok Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 15 lutego 2017 r. (sygn. akt III K 1101/16) dotyczący oskarżonego M. Ł., co z kolei spowodowało, że w niniejszej sprawie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>zaistniały uzasadnione wątpliwości co do bezstronności sędziego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Powyższy zarzut obrońcy nie zasługiwał na uwzględnienie.</p> <p>Istotnie, jak wskazuje skarżący, Sędzia orzekający w niniejszej sprawie w dniu 15 lutego 2017 r. wydał wyrok w sprawie sygn. akt III K 1101/16 dotyczący M. Ł., w którym uznał go winnym tego, że w dniu 10 lipca 2016 r. w P. na ul. (...) na przystanku MPK (...), będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, poprzez</p>			

doprowadzenie do stanu bezbronności, bijąc i kopiąc po głowie i twarzy M. C., co spowodowało obrażenia w postaci sińców głowy, twarzy oraz uda prawego wylewu podśluzówkowego i rozchwiania niewielkiego stopnia zębów drugiego, trzeciego i czwartego dolnego lewego, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój jego zdrowia na czas nie dłuższy niż 7 dni, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki M. (...) M. nr (...), portfela z zawartością dowodu osobistego na nazwisko M. C., legitymacji studenckiej, karty P., karty płatniczej w (...), karty płatniczej w (...), książeczki wojskowej i pieniędzy w kwocie 10 zł,

powodując
starty w kwocie
łącznie 710 zł na
szkodę M. C., tj.
o przestępstwo z
art. 280 § 1 k.k.
i art. 157 § 2 k.k.
i art. 275 § 1 k.k.
i art. 276 k.k. i
art. 278 § 5 k.k.
w zw. z art. 11 § 2
k.k. w zw. z art.
64 § 1 k.k. i za
to na podstawie
art. 11 § 3 k.k.
w zw. z art. 37b
k.k. i art. 34
§ 1a pkt 1 k.k.
wymierzył mu
karę 6 miesięcy
pozbawienia
wolności i karę 1
roku
ograniczenia
wolności, na
podstawie art.
35 § 1 k.k.
zobowiązując go
do wykonywania
nieodpłatnej
kontrolowanej
pracy na cele
społeczne w
wymiarze 30
godzin w
stosunku
miesięcznym.
Nadto na
podstawie art.
46 § 1 k.k.
zobowiązał
oskarżonego do
naprawienia
wyrządzonej
przestępstwem
szkody poprzez
zapłatę na rzecz
pokrzywdzonego

M. C. kwoty 710 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego, sędzia orzekający w niniejszej sprawie, który wydał uprzednio ww. orzeczenie, tj. wyrok wobec tego samego oskarżonego ale w innej sprawie, dotyczącej innego czynu, popełnionego w zupełnie innym czasie i okolicznościach mógł bezstronnie ocenić materiał dowodowy w sprawie niniejszej.

Dlatego też, sędzia ten nie miał obowiązku składania wniosku o wyłączenie go od udziału w rozpoznaniu przedmiotowej sprawy. Na marginesie, podkreślenia wymaga, że oskarżony, ani jego obrońca nie zgłaszali w toku niniejszego procesu wniosku o wyłączenie sędziego.

Wniosek

<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu art. 280 § 1 k.k. oraz wyeliminowanie z podstawy skazania art. 64 § 2 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary za czyn z art. 157 § 1 k.k., co do którego oskarżony się przyznał, w dolnych granicach ustawowego zagrożenia;</p> <p>Ewentualny wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwiężle powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu</p>		

<p>art. 280 § 1 k.k. oraz wyeliminowanie z podstawy skazania art. 64 § 2 k.k. z powodów opisanych w punktach 3. 1 i 2 tabeli.</p> <p>Jednocześnie brak było podstaw do uchylenia wyroku i przekazania Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>Z uwagi na fakt skierowania apelacji przeciwko całemu wyrokowi Sąd Okręgowy zobligowany był do zbadania kwestii orzeczenia o karze.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Rozstrzygnięcie zawarte w</p>		

<p>punkcie III sentencji zaskarżonego wyroku w przedmiocie orzeczenia wobec oskarżonego M. Ł. na rzecz pokrzywdzonego M. J. nawiązki w kwocie 2.000 zł było adekwatne i zgodne z prawem.</p>		
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1Zaskarżony wyrok w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego M. Ł. w zakresie czynu z art. 157 § 1 k.k., tj. tego że w dniu 8 lipca 2019 r. w P. dokonał pobicia M. J. w ten sposób, że dwukrotnie kopnął go</p>		

**obutą nogą
w okolice
prawego oka
i uderzył
dwukrotnie
pięścią w
prawie oko,
co
spowodowało
złamanie
dolnej ściany
oczodołu
prawego i
naruszyło
czynności
narządów
ciała
pokrzywdzonego
na okres
dłuższy niż
7 dni. Za
prawkłowe
należało
uznać
również, o
czym
powyżej,
rozstrzygnięcie
zawarte w
punkcie III
sentencji
zaskarżonego
wyroku
dotyczące
orzeczenia
wobec
oskarżonego
M. Ł. na rzecz
pokrzywdzonego
M. J.
nawiazki w
kwocie 2.000
zł.**

Zwiąże o
powodach
utrzymania w
mocy

Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe co do winy i sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu z art. 157 § 1 k.k. i wyciągnął ze zgromadzonych dowodów w tymże zakresie prawidłowe wnioski, zgodnie z art. 4, 7 i 410 k.p.k. Poza tym skarżący zasadniczo nie kwestionowali rozstrzygnięcia w ww. części, przyznając nawet, że oskarżony się tego czynu względem pokrzywdzonego dopuścił. Prawidłowe i zgodne z prawem, jak już wyżej wskazano okazało się rozstrzygnięcie zawarte w punkcie III sentencji zaskarżonego wyroku. W realiach niniejszej sprawy nie wystąpiły również podstawy wskazane w art. 439, 440 i 455 k.p.k.,

<p>uzasadniająca zmianę lub uchylene wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>o.o.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok, w ten sposób, że:</p> <p>c) oskarżonego M. Łuznał za winnego tego, że w dniu 8 lipca 2019 roku w P., będąc uprzednio skazanym m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto w Poznaniu z dnia 15 lutego 2017 roku, sygn. akt III K 1101/16 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na</p>		

karę 6 miesięcy
pozbawienia
wolności i 1 roku
ograniczenia
wolności, którą
to karę
pozbawienia
wolności odbył
w okresie od
3 czerwca 2017
roku do 30
listopada 2017
roku, po odbyciu
sześciu miesięcy
kary
pozbawienia
wolności i w
ciągu 5 lat
po odbyciu w
całości kary
pozbawienia
wolności
orzeczonej wyżej
wskazanym
wyrokiem, pobił
M. J. w
ten sposób,
że dwukrotnie
kopnął go obutą
nogą w okolice
prawego oka i
uderzył
dwukrotnie
pięścią w prawe
oko, co
spowodowało
złamanie dolnej
ściany oczodołu
prawego i
naruszyło
czynności
narządów ciała
pokrzywdzonego
na okres dłuższy
niż dni 7, **tj.**
za winnego
przestępstwa
z art. 157 §
1 k.k. w zw.
z art. 64 §

1 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

d) przyjął, że orzeczenie zawarte w punkcie II odnosi się do kary wymierzonej przez Sąd Okręgowy (punkt 1 a) i b) sentencji wyroku)

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy jako prawidłowy (punkt 2 sentencji wyroku).

Zgodnie z treścią art. 157 § 1 k.k. wynika, iż kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1 k.k., podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Przeprowadzone postępowanie w sposób

jednoznaczny dowiodło, że oskarżony swoim postępowaniem wypełnił znamiona przypisanego mu przez Sąd Okręgowy czynu. Oskarżony potwierdził, że uderzał pokrzywdzonego po głowie i go kopał, a jak ustalono zrobił to bez powodu, z dużym natężeniem siły i agresji, w czasie, gdy ulice P.były wyludnione, pokrzywdzony nie mógł liczyć na żadną pomoc, jak również nie mógł się skutecznie bronić, albowiem oskarżony prezentował większą siłę fizyczną i posturę. Przeprowadzone przez biegłego badanie sądowo - lekarskie dowiodło, że obrażenia doznane przez pokrzywdzonego, stanowią naruszenie czynności narządów ciała na okres dłuższy

aniżeli 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. Pokrzywdzony doznał bowiem złamania dolnej ściany oczodołu prawego, co objawiło się masywnym wylewem krwawym w obrębie gałki ocznej prawej. Były to zatem obrażenia poważne, a czyn oskarżonego, uprzednio wielokrotnie karanego za przestępstwa, mimo iż nie wyczerpał w pełni znamion przestępstwa mu zarzucanego w akcie oskarżenia, zasługiwał na szczególne potępienie i surowe ukaranie.

Jako okoliczność obciążającą Sąd Okręgowy uwzględnił zatem wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oraz jego charakter, co jak już podkreślił Sąd Rejonowy, dowodzi wysokiej demoralizacji

oskarżonego,
który regularnie
narusza
obowiązujące
normy prawne
i dopuszcza
się kolejnych
przestępstw.

Także Sąd
Okręgowy nie
dopatrzył się
żadnej
okoliczności
łagodzącej po
stronie
oskarżonego i
uznał, że kara 3
lat pozbawienia
wolności, spełni
cele prewencji
indywidualnej i
generalnej, a
także dyrektywy
z art. 53 k.k.
Jest to kara
adekwatna do
stopnia
przypisanego
oskarżonemu
czynu,
uwzględnia
stopień
społecznej
szkodliwości,
który jest
wysoki. Kara
ta nie razi
surowością i
stanowi
sprawiedliwą
odpłatę za czyn
oskarżonego M.
Ł..

Zwięźle o
powodach
zmiany

	<p>oparciu o § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18).</p>	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
4	<p>Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając, że ich uiszczenie byłoby dla nich zbyt uciążliwe, a ponadto za taką decyzją przemawiają względy słusznościowe.</p>	

	<p>Nadto na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy o opłatach w sprawach karnych Sąd wymierzył oskarżonemu opłatę za obie instancje w kwocie 400 zł (t.j. Dz.U. 1983 Nr 49, poz. 223).</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>Piotr Gerke Ewa Taberska Sławomir Jęksa</p>		